

Sygn. akt I ACa 864/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek
Sędziowie:	SSA Jerzy Bess SSA Marek Boniecki (spr.)
Protokolant:	Iwona Mrazek

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2021 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa I. K.

przeciwko (...) (...) Oddział w Polsce z siedzibą
w G. (uprzednio (...) (...) Oddział w Polsce z siedzibą w G.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 21 maja 2019 r. sygn. akt I C 1398/18

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Jerzy Bess SSA Grzegorz Krężolek SSA Marek Boniecki

Sygn. akt I ACa 864/19

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 14 stycznia 2021 r.

Wyrokiem z dnia 21 maja 2019 r. Sąd Okręgowy w Kielcach zasądził od(...) (...) Oddział w Polsce z siedzibą w G. (po zmianie firmy: (...)(...) Oddział w Polsce z siedzibą w G., dalej – pozwany) na rzecz I. K. kwotę 120.000 zł z ustawowymi odsetkami od 6 grudnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu .

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny szczegółowo zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z którego to uzasadnienia wynika, że:

- 10 lipca 2015 r. powódka zawarła z Biurem (...) S.A. w R. umowę nr (...), której przedmiotem była organizacja imprezy turystycznej dla 50 osób, w okresie od 3 do 10 marca 2016 r. na T.; łączna cena 400.000 zł miała zostać zapłacona w ratach, z czego pierwsza – 120.000 zł do 10 lipca 2015 r.;

- powódka uiściła zaliczkę 120.000 zł na uzgodnione z przedstawicielem biura podróży konto bankowe, prowadzone dla (...) S.A. w banku (...), gdzie powódka zamierzała zaciągnąć kredyt na sfinansowanie zaliczki na poczet zawartej umowy;

- dokonanie wpłaty zaliczki i rezerwacja zostały potwierdzone w systemie rezerwacyjnym (...), a kwota wpłaconych zaliczek - telefonicznie w systemie rezerwacyjnym biura podróży;

- powódka nosiła się z zamiarem zorganizowania na początku lutego 2016 r. wesela, na którym chciała zaproponować części uczestników wspólny wyjazd turystyczny; była przekonana, że znajdzie odpowiednią liczbę chętnych, albowiem uprzednio zebrała wywiad co do woli uczestnictwa zapraszanych na uroczystość gości w takiej imprezie turystycznej;

- Biuro (...) S.A. ogłosiła upadłość pod koniec sierpnia 2015 r.;

- ww. spółka miała gwarancję ubezpieczeniową wykupioną u pozwanego, zgodnie z art. 5 ust.1 pkt 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych; treść gwarancji była zgodna z rozporządzeniem Ministra Sportu i Turystyki z dnia 21 kwietnia 2011 r.;

- umowa gwarancji ubezpieczeniowej przewidywała zobowiązanie pozwanego na wypadek niewypłacalności zleceniodawcy, nieodwołalnie i bez stawiania innych warunków niż przewidziane w gwarancji, na pisemne żądanie beneficjenta gwarancji lub wskazanej przez niego jednostki, m.in. zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną, w wypadku gdy z przyczyn dotyczących zleceniodawcy lub osób które działają w jego imieniu, impreza turystyczna nie zostanie zrealizowana (§ 1.2);

- gwarancja obowiązywała od 17 stycznia 2015 r. do 16 stycznia 2016 r. i obejmowała ochroną wszystkie umowy o organizowanie imprez turystycznych zawarte przez zleceniodawcę z klientami, w okresie obowiązywania gwarancji, chociażby ich wykonywanie nie nastąpiło w tym okresie, jeżeli informacje o wystąpieniu zdarzenia objętego gwarancją zostaną przekazane gwarantowi w terminie do 1 roku po upływie obowiązywania gwarancji; w sytuacjach spornych, w przypadku wystąpienia przez klienta zleceniodawcy na drogę sądową w zakresie roszczeń objętych gwarancją w terminie do 1 roku po upływie okresu obowiązywania gwarancji, roszczenia z gwarancji mogły zostać zgłoszone w terminie 60 dni po uprawomocnieniu się orzeczenia sądowego (§3);

- beneficjentem umowy gwarancji był Marszałek Województwa (...); zgodnie z informacją Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) w W., termin składania do Marszałka Województwa roszczeń z umów gwarancji ubezpieczeniowych w związku z niezrealizowanymi imprezami turystycznymi dla umów zawartych w okresie 17 stycznia 2015 r. – 16 stycznia 2016 r. upływał we wrześniu 2016 r.;

- w dniu 5 listopada 2015 r. powódka dokonała zgłoszenia roszczenia z umowy gwarancji ubezpieczeniowej zawartej z pozwanym do Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) w W. na kwotę 120.000 zł;

- wraz ze zgłoszeniem złożyła wymagane dokumenty i udzieliła żądanych informacji, w tym wskazała, że umowa była zawierana w celach prywatnych, że to ona opłaciła zaliczkę z własnych środków, a lista uczestników miała zostać podana na 21 przed wylotem na wypoczynek;

- dokumenty zostały przekazane pozwanemu za pośrednictwem Marszałka Województwa (...) w dniu 8 czerwca 2016 r.;

- pozwany odmówił wypłaty żądanej kwoty powódce, podając, że jej roszczenia nie są objęte gwarancją, a w przypadku zawierania umowy o świadczenie usług turystycznych na rzecz innych osób należało przedstawić stosowne pełnomocnictwa.

W ustalonym przez siebie stanie faktycznym, po dokonaniu analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy przyjął, że:

- powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości;
- umowie gwarancji nadano cechy zobowiązania abstrakcyjnego poprzez użycie w dokumencie gwarancyjnym sformułowań o płatności na pierwsze żądanie i bezwarunkowości;
- zobowiązanie gwaranta do wypłat z tytułu gwarancji następuje w wykonaniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o usługach turystycznych na rzecz osób, o których mowa w art. 3 pkt 11 ustawy;
- warunkiem zawrotu wniesionych zaliczek było złożenie przez klienta zleceniodawcy dokumentów wskazanych w zapisach umowy gwarancji;
- powódka przekazała stronie pozwanej wszystkie niezbędne dokumenty w określonym terminie, przedstawiła żądane przez pozwanego wyjaśnienia;
- powódka wykazała okoliczność zapłaty zaliczki oraz wyjaśniła rozbieżności pomiędzy numerem rachunku bankowego biura zawartym w umowie o organizację imprezy turystycznej a rachunkiem, na który faktycznie dokonała wpłaty;
- bezzasadnie pozwany wymagał przedstawienia od powódki umocowania do występowania w imieniu osób, które miały uczestniczyć w imprezie oraz niewskazania w określonych w Warunkach Uczestnictwa w imprezie terminie listy uczestników imprezy, albowiem w rzeczywistości praktyka biura podróży była inna;
- nieudowodnione pozostały twierdzenia pozwanego, jakoby powódka miała zawrzeć umowę z biurem podróży w ramach prowadzenia działalności gospodarczej, spodziewając się zysku;
- żądanie powódki nie było spóźnione w rozumieniu § 3 ust. 3 umowy gwarancji ubezpieczeniowej ani przedawnione;
- roszczenie stało się wymagalne z upływem terminu określonego przez powódkę do zapłaty.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją pozwany, wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa.

Apelujący zarzucił naruszenie: 1) §3 ust. 3 załącznika do Rozporządzenia – wzoru gwarancji ubezpieczeniowej, z którego wynika, że w sytuacjach spornych klienci zleceniodawcy uprawnieni byli do występowania na drogę sądową w terminie 1 roku po upływie terminu obowiązywania gwarancji, a w konsekwencji zasądzenie dochodzonej przez powódkę kwoty, podczas gdy roszczenie powódki było spóźnione i już z tej przyczyny powództwo winno zostać oddalone; 2) art.353⁽¹⁾ k.c. przez jego zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że umowa gwarancji ubezpieczeniowej, na podstawie której odpowiedzialność gwarancyjna ponosi pozwany, jest czynnością prawną, której treść kształtowana jest wolą stron, podczas gdy treść przedmiotowej gwarancji określona została aktem prawnym, tj. rozporządzeniem Ministra Sportu i Turystyki z dnia 21.04.2011r. w sprawie wzorów formularzy umowy gwarancji bankowej, umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz umowy ubezpieczenia na rzecz klientów, wymaganych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych i nie znajduje do niej zastosowania zasada swobody umów; 3) art. 65 §2 k.c. poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji pominięcie obowiązku powódki honorowania celu i zakresu obowiązywania gwarancji, co uzasadnia zarzut nadużycia gwarancji; 4) §5 ust. 2 załącznika nr 2 do Rozporządzenia w zw. z art. 65 §1 k.c., co skutkowało błędnym przyjęciem, że powódka spełnia warunki do otrzymania świadczenia z tytułu gwarancji w sprzeczności z treścią umowy gwarancji i treścią umowy o imprezę turystyczną; 5) art.232 k.p.c. w zw. z art.6 k.c. - poprzez obciążenie pozwanego konsekwencjami

niewykazania faktów, co do których ciężar dowodu zgodnie z art.6 k.c. spoczywał na stronie powodowej; 6) art. 233 §1 k.p.c.- poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania ocenę dowodów, skutkującą przyjęciem, jakoby powódka spełniała warunki do otrzymania świadczenia z tytułu gwarancji, nadto poprzez przyjęcie, że: a) powódka dokonała wpłaty zaliczki w kwocie 120.000 zł zgodnie z umową o imprezę turystyczną zawartą z Biurem (...), podczas gdy bezspornie wykazane zostało, że powódka nie dokonywała wpłat w wysokości, w trybie i na rachunek określone w umowie, a gwarancja nie przewiduje odpowiedzialności gwaranta za ewentualne zobowiązania biura podróży nie wynikające z treści dokumentu umowy o imprezę turystyczną; b) powódka złożyła pozwanej wszystkie niezbędne dokumenty w określonym terminie, podczas gdy powódka dokumenty złożyła Beneficjentowi Gwarancji (Marszałkowi Województwa) i dokumenty te nie wpłynęły do pozwanego w określonym gwarancją terminie; c) niezasadny był zarzut pozwanego, jakoby powódka nie przedstawiła dowodu wpłaty kwoty zaliczki zgodnie z umową, podczas gdy prowadzone postępowanie jasno wykazało, że żadne kwoty nie zostały wpłacone przez powódkę zgodnie z warunkami umowy o imprezę turystyczną, objętej gwarancją pozwanego; d) powódka spełniła warunki formalne niezbędne dla zawarcia umowy o imprezę turystyczną na rzecz osób trzecich pomimo oczywistego w świetle treści tejże umowy niespełnienia przez powódkę tychże warunków; e) przyjęcie za wiarygodne zeznań powódki i świadka dot. okoliczności zawarcia i treści umowy o imprezę turystyczną, podczas gdy stały one w oczywistej sprzeczności z treścią tejże umowy zawartej przez powódkę, zeznań powódki i świadka nie potwierdzały inne dowody w sprawie, a ocena wiarygodności tych zeznań winna być ostrożna w świetle faktu, że zarówno powódka, jak i świadek mieli interes w tym, by okoliczności zawarcia umowy przedstawiać korzystnie dla powódki; f) gwarant odpowiada za ewentualną „odmienną” od określonej w treści umowy o imprezę turystyczną praktykę biura podróży dot. zgłaszania osób trzecich, wpłat itd., w sytuacji gdy zgodnie z treścią określonej obowiązującymi przepisami umowy gwarancji gwarant odpowiada wyłącznie za niewykonanie przez biuro podróży zobowiązań umownych, wynikających z dokumentu umowy łączącej biuro podróży i jego klienta.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo, z poszanowaniem reguł wyrażonych w przepisie art. 233 §1 k.p.c. ustalił stan faktyczny sprawy, co sprawiło, że Sąd Apelacyjny przyjął go za własny.

Ocenę zarzutu uchybienia art. 233 §1 k.p.c. rozpocząć należy od podzielanego przez Sąd Apelacyjny poglądu doktryny, zgodnie z którym naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów, skutkującej błędnymi ustaleniami faktycznymi może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykażą przekroczenie swobody sędziowskiej w zakresie któregoś z powyżej wymienionych kryteriów. Sąd na podstawie art. 233 §1 k.p.c. przykładowo z dwóch przeciwstawnych źródeł wiedzy o zdarzeniach faktycznych ma prawo oprzeć swoje stanowisko, wybierając to, które uzna za bardziej wiarygodne. Jeżeli w danej sprawie istnieją dwie grupy przeciwstawnych dowodów, wiadomo, że ustalenia faktyczne z konieczności muszą pozostawać w sprzeczności z jedną z nich. Wówczas sąd orzekający według swobodnej oceny dowodów ma prawo eliminacji określonych dowodów, przyjmując, że według jego oceny pozbawione są one wiarygodności. W takiej sytuacji nie narusza art. 233 §1 k.p.c. (por. K. Piasecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1–366, Wyd. 7. Warszawa 2016). Stanowisko to jest powszechnie akceptowane także w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w jednym z orzeczeń stwierdził, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 §1 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd; nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne,

lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005 r., II PK 34/05).

W rozpoznawanej sprawie skarżący nie podołał wykazaniu, aby Sąd Okręgowy przy ocenie dowodów dopuścił się ustaleń czy wnioskowania sprzecznych z zasadami logiki czy doświadczenia życiowego.

Udowodnione zostało, że powódka uiściła zaliczkę w wysokości dochodzonej pozwem na poczet rezerwowanej imprezy turystycznej, na co wskazują bezsprzecznie zaoferowane przez nią dowody w postaci przelewów bankowych (k. 12-13). Przekonująco brzmią także twierdzenia powódki odnośnie do tego, że w ww. dowodach wpłat wkradły się oczywiste omyłki (nr (...) zamiast (...)). Istotne jest bowiem, co wynika z kolei z ksiąg rachunkowych (...) S.A., że wpłaty te zostały prawidłowo zarachowane mimo błędnego oznaczenia (k. 174, 175). Bez jakiegokolwiek znaczenia pozostaje natomiast okoliczność, że wpłaty dokonane zostały na rachunek bankowy inny niż wskazany w umowie, skoro wpłata została przyjęta i zaksięgowana na poczet właściwej umowy. Nota bene, gwarancją ubezpieczeniową objęte zostały wszystkie imprezy turystyczne organizowane przez (...) S.A. w danym okresie, a nie tylko niektóre z nich.

Oczywiście niesłuszny jest zarzut braku przedstawienia przez powódkę gwarantowi w we właściwym terminie wszystkich niezbędnych dokumentów. Przede wszystkim trafnie zauważył Sąd pierwszej instancji, że stosownie do obowiązującego w okresie objętym sporem art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. Nr 133, poz. 884 ze zm., dalej: u.u.t.), marszałek województwa był uprawniony do występowania na rzecz klientów w sprawach wypłaty środków z tytułu umowy gwarancji ubezpieczeniowej. Jak przyznał sam pozwany w odpowiedzi na pozew, zgłoszenie powódki z 5 listopada 2015 r. wraz z dokumentami otrzymał od Marszałka Województwa (...) 8 czerwca 2016 r. Zgodnie z §3.2 umowy gwarancji, w przypadku umowy o zorganizowanie imprezy turystycznej zawartej i niewykonanej w okresie gwarancji (17.01.2015 r. – 16.01.2016 r.), zgłoszenie zdarzenia objętego gwarancją miało nastąpić w terminie do 1 roku po upływie okresu obowiązywania gwarancji. Termin ten w rozpoznawanej sprawie został zatem zachowany. Zgłoszenie powódki spełniało także wymogi formalne, o których mowa w §5.1 i 5.2 umowy gwarancji.

Całkowicie chybiony był zarzut dotyczący niespełnienia przez powódkę wymogów formalnych zawarcia umowy na rzecz osób trzecich. Podnieść należy przede wszystkim, że co do zasady to kontrahenci decydują zarówno o formie, treści umowy, jak i jej modyfikacjach, co wynika wprost z przepisu art. 353¹ k.c. W przypadku umów o świadczenie usług turystycznych ww. zasada doznaje ograniczeń przewidzianych w art. 11a i nast. u.u.t. Pozwany nie wykazał, aby którykolwiek z powoływanych przepisów został naruszony. Co istotne, jak wskazuje tytuł rozdziału, w którym zamieszczone są powoływane normy, celem ich wprowadzenia jest ochrona klienta. Nie mogą być one zatem wykorzystywane do ograniczania jego uprawnień. Jeżeli zatem biuro podróży zaakceptowało taki sposób zgłoszenia osób, które będą brały udział w imprezie, nie to nie można klientowi z tego tytułu czynić skutecznego zarzutu. Podkreślenia wymaga także, że z uwagi na abstrakcyjny charakter zobowiązania gwaranta oraz wymogi formalne spełnienia gwarancji określone w §5.1 i 5.2, wysoce wątpliwe wydaje się, aby gwarant mógł tak daleko ingerować w treść umowy łączącej zleceniodawcę z klientem.

Apelantowi nie przytoczył także przekonujących argumentów, które pozwoliłyby na podważenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny zeznań powódki i świadka. Sam fakt bezpośredniego czy pośredniego zainteresowania wynikiem sporu nie przekreśla mocy dowodowej zeznań ww. osób. Zbyt daleko idący jest także wniosek o przyczynach, dla których świadek – prezes zarządu (...) S.A. – miałby zeznawać nieprawdę. Jego rzekome ewentualne obciążenia finansowe wobec powódki jawią się jako bardzo wątpliwe w kontekście faktu upadłości biura podróży oraz ograniczonej odpowiedzialności członka zarządu spółki kapitałowej. Argumentacja skarżącego pomija bezsporny fakt uiszczenia przez powódkę na rzecz (...) S.A. kwoty 120.000 zł. Trudno, pozostając w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego, przyjmować, że powódka uiściła taką kwotę, nie będąc przekonana, że umowa zostanie zrealizowana.

Poczynione wyżej uwagi czynią także niezasadnym zarzut braku odpowiedzialności gwaranta za „odmienną” od określonej w treści umowy o imprezę turystyczną praktykę biura podróży dotyczącą zgłaszania osób trzecich, wpłat itp. Celem, dla którego organizator imprez turystycznych zawiera umowę gwarancji ubezpieczeniowej, jest zapewnienie

klientom w razie swojej niewypłacalności powrotu z imprezy albo zwrotu środków wydatkowanych na niezrealizowaną imprezę, o czym przekonuje art. 5 ust. 1 pkt 2 u.u.t. W kontekście tego przepisu, wymóg gwarancyjny przedstawienia umowy o świadczenie usług turystycznych ma zapewnić gwarantowi jedynie możliwość weryfikacji faktu zawarcia umowy oraz uiszczonych w związku z tym środków. Nie daje mu to natomiast uprawnień do badania, czy poszczególne postanowienia umowne, pozostające bez wpływu na fakt zobowiązania się do zorganizowania imprezy turystycznej, nie zostały przez strony umowy zmodyfikowane.

Nieskuteczny okazał się zarzut dotyczący niezastosowania §3 ust. 3 załącznika do rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 21 kwietnia 2011 r. w sprawie wzorów formularzy umowy gwarancji bankowej, umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz umowy ubezpieczenia na rzecz klientów, wymaganych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych (Dz. U. Nr 88, poz. 499). W załączniku tym określono wzór gwarancji ubezpieczeniowej, który pozwany zastosował w umowie z (...) S.A. Wyjść należy od tego, że zapis ten nie określał ani terminu prekluzyjnego, który musi wynikać wprost z ustawy, ani terminu przedawnienia, albowiem stanowiłoby to niedopuszczalne obejście bezwzględnie obowiązującego przepisu art. 119 k.c. Może on być rozpatrywany zatem wyłącznie jako umowne ograniczenie czasu obowiązywania gwarancji. Za niedopuszczalną, a zarazem niewynikającą z treści spornego zapisu uznać należałoby taką jego interpretację, która ograniczałaby klienta – konsumenta w prawie dochodzenia swoich roszczeń, albowiem jest to możliwe wyłącznie poprzez instytucje prekluzji i przedawnienia. Warunkiem zachowania roszczenia wobec gwaranta było zgodnie z §3.2 zgłoszenie zdarzenia polegającego na niewykonaniu umowy o świadczenie usług turystycznych w terminie 1 roku od upływu okresu gwarancji, który to termin został dochowany. W ocenie Sądu Apelacyjnego zapis §3.3 umowy gwarancji, powielający wzór z załącznika do aktu wykonawczego, w ogóle nie dotyczy sytuacji spornych między klientem/beneficjentem a gwarantem, o czym przekonuje zestawienie go właśnie z §3.2. Zakładając bowiem, że zdarzenie zostało zgłoszone w ostatnim dniu terminu z §3.2, spór mógłby powstać najwcześniej w dniu następnym. W tej sytuacji zwykła negacja roszczenia przez gwaranta, nawet całkowicie bezzasadna, pozbawiałaby klienta roszczenia. Postanowienie §3.3 nabiera sensu dopiero wtedy, gdy odniesie się je do sporu między klientem a organizatorem imprezy turystycznej. Wtedy bowiem następuje przedłużenie terminu do zgłoszenia roszczenia do upływu 60 dni od prawomocnego zakończenia sporu. Odmienna interpretacja pozbawiałaby klienta ochrony zapewnionej mu ustawowo przez przepisy art. 11 i nast. u.u.t.

Z tych samych względów nie mógł się ostać zarzut naruszenia art.353¹ k.c. oraz art. 65 §2 k.c., którego apelująca de facto nie uzasadniła. Wystarczy zatem stwierdzić, co było zresztą przedmiotem szerszego wywodu wyżej, że brak jest w materiale dowodowym jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że powódka nadużyła swoich uprawnień z gwarancji, które pozwany, jak się wydaje, wiązał z modyfikacją części postanowień w umowie o świadczenie usług turystycznych. Przypomnieć jednak należy, że gwarancja zabezpieczała wszelkie umowy tego typu, nie zawierając w tym względzie żadnych wyłączeń. Można też pokusić się o stwierdzenie, że to pozwany zastosował się niełojalnie wobec klienta, albowiem 16 stycznia 2017 r., a zatem wg twierdzeń skarżącego w ostatnim dniu, w którym powódka mogła wnieść pozew na podst. §3.3 gwarancji, wystosował do niej pismo wzywające do uzupełnienia braków zgłoszenia, nie wspominając o rzekomej utracie uprawnień z gwarancji (k. 17).

Prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego czynią także bezzasadnymi zarzuty naruszenia §5 ust. 2 załącznika nr 2 do ww. rozporządzenia w zw. z art. 65 §1 k.c. oraz art.232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., albowiem powódka wykazała, że prawidłowo zgłosiła swoje roszczenie. Niesłusznie przy tym zarzuca się niewłaściwy rozkład ciężaru dowodu, albowiem Sąd pierwszej instancji w sposób nie budzący wątpliwości nałożył go na stronę powodową i uznał, że obowiązkowi temu powódka sprostała.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności i akceptując także wnioski Sądu pierwszej instancji nie objęte zarzutami apelacji, Sąd odwoławczy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie powódki ograniczyły się do wynagrodzenia adwokata przyjęto art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. oraz §2 pkt 6 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie
(Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

SSA Marek Boniecki SSA Grzegorz Krężolek SSA Jerzy Bess